

som ere forbundne med formelige Citationers Afholbelse. Det forekommer mig imidlertid noget tvivlsomt, om de ganske almindelige Udtryk, som ere brugte i Forslaget, ikke ere noget for vidtgaende, thi der kunde jo dog ogsaa blive Spørgsmaal om andre Arbeider — og det af betydeligt Omfang — end netop dem, som den ærebe Landstingsmand nærmest har haadt for Dem, paa hvilke det vel neppe kunde være Meningen at gjøre denne Forstrift anvendelig. Derfor Forslaget imidlertid i Virkeligheden har til Hensigt at stille Sogneraadene saa aldeles exceptionelt, at de selv skulde kunne bortlicitere et hvilket som helst af de under dem hørende Arbeider, uden at være underkastede de almindelige Regler, saa paatrænger det Spørgsmaal sig, om man saa ikke ogsaa burde stille Amtsgommunerne paa samme Maade. Det er jo Noget, som det ærebe Medlem meget godt veed, at Amtsgommunerne ere noget begunstige i denne Retning med Hensyn til visse Arbeiders Udførelse, men at de dog langt fra ere stillede saa heldigt, som det ærebe Medlem i saa Fald har tilsigtet at ville stille Sognecommunerne.

David: Maatte jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Den ærebe Landstingsmand har Ordet for en kort Bemærkning.

David: Jeg kan dog ikke troe Andet, end at, naar Spørgsmaalet er om at faae at vide, hvormange Creaturer eller hvormange Menneſter der er i en Commune, eller hvor stor den Beistrækning er, som løber igjennem en Commune, dette da maa siges at være Oplysninger om de Communen vedrørende Forhold. Ja, det ærebe, meget forklarende 12te kongevalgte Medlem (Fischer) ryster paa Hovedet, men jeg antager ikke desto mindre, at saadanne Ting som de, jeg her har nævnt, som f. Ex. Oplysninger om Creaturtallet og om Folketallet i en Commune, maae siges at

være Communen vedrørende Forhold. Skulde det af mig og flere andre Medlemmer til § 30 stillede Forslag imidlertid virkelig ikke være tilstrækkeligt udtømmende, saa vil jeg haabe, at den ærebe Minister selv til 3die Behandling vil stille et Endringsforslag i denne Retning, da han jo er ganske enig med os i den Tanke, der ligger til Grund for Forslaget.

Tobiesen: Jeg skulde ikke have begjært Ordet, hvis ikke de Oplysninger, som den høitærebe Indenrigsminister gav med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 13 til § 21, vare af den Bestaaffenhed, at jeg frygter for, at Thinget muligt i Henshold til dem kunde beslutte sig til en Afstemning, som jeg troer ikke vilde være stemmende med Villighed. Det forholder sig nemlig saa, at den Afgiftsfrihed, som for Tiden er indrømmet de Militaire ifølge den militaire Lovgivning, er en ligefrem Andeel af deres Lønning. Den findes nemlig fastsat i Armeepleanen af 1842, hvor der efter Afsnittet om Lønningerne siges: „I disse Lønninger betragtes som afgaaende alle mulige Skatter, være sig til Communen eller til Kongens Kasse“. Man har altsaa i sin Tid sat Lønningerne under Hensyn til, at de Militaire vare fritagne for de Skatter, som andre Statsborgere have at svare. Naar den høitærebe Minister dernæst oplyste, at denne Ret til Afgiftsfrihed var ophævet i Kjøbenhavns Commune, saa kan man vel sige dette, men det maa dog forstaaes med megen Reservation, thi den er kun bleven hævet derved, at der ikke er blevet taget noget udtrykkeligt Forbehold om, at Afgiftsfriheden skulde conserve-res. Det er saa senere, efterat Krigsministeriet og Generalauditeuren have forhandlet derom, blevet anseet for rigtigt, at de Militaire nu maae være pligtige til, da der ikke er taget nogen saadan Reservation, at betale den Skat i Kjøbenhavn, hvorefter der herved er Tale, nemlig Indkomstskatten, men nogen Lovgivningsudtalelse foreligger der ikke derom, ligesaa lidt som jeg troer, at der er faldet nogen som helst